

fundamentale punkt om, at arbejdskraftindvandring skal være baseret på arbejdsmarkedets behov, og at det er Danmark selv, der fastlægger antallet af indvandrere, der gives opholds- og arbejdstilladelse. Så hr. Morten Messerschmidt kan sagtens stemme for det: Vi bestemmer selv.

Det tredje hovedområde for samarbejdet er, at vi gennem Euromed-partnerskabet har etableret en platform for fremme af værdier, som EU og partnerlandene er enige om. Der gælder demokrati, retssamfund og respekt for menneskerettigheder samt ligestilling, som alle er forudsætninger for økonomisk vækst, social tryghed og i sidste ende for fredelig sameksistens mellem de 35 lande, der deltager i partnerskabet.

Gennem det interkulturelle samarbejde, som bl.a. finder sted inden for rammerne af Anna Lindh Foundation, kan vi fra dansk side kæmpe imod racisme, fremmedhad og antisemitisme. Saglige og hæderlige oplysninger om hinandens kulturer udgør samtidig et vigtigt element i kampen mod terrorisme og ekstremisme.

EU har indgået associeringsaftaler med samtlige partnerlande. Aftalerne danner rammerne om forhandling om liberalisering af handel med varer, tjenesteydelser og kapital. Men aftalerne fastslår samtidig, at samarbejdet baseres på respekt for demokrati og grundlæggende menneskerettigheder.

EU har indgået aftaler med samtlige partnerlande. Aftalerne med Tunesien, Marokko, Israel, Jordan, Egypten, Algeriet og Det Palæstinensiske Selvstyre er trådt i kraft. Forhandlingerne med Syrien er afsluttet, men aftalen er endnu ikke undertegnet på grund af den politiske situation, og derfor udgør aftalen et incitament til Syrien om at ændre sin politik i regionen for at kunne få aftalen underskrevet.

Kl. 14.50

Samarbejdet mellem disse lande udfolder sig altså dels gennem Euromed-partnerskabet, som er et multilateralt forum, dels gennem EU's bistandsprogram for middelhavspartnerlandene, det såkaldte MEDA, som siden årsskiftet er blevet til den europæiske naboskabspolitik, og som i fremtiden kommer til at danne rammen om de bilaterale landes specifikke aktiviteter.

Hvad er der så sket i partnerskabet siden december 2003? Den vigtigste begivenhed i den mellemliggende periode var stats- og regeringschefernes vedtagelse på topmødet i 2005 af et ambitiøst 5-årigt samarbejdsprogram samt vedtagelsen af en adfærdskodeks for bekæmpelse af

terrorismen. Denne kodeks er landene nu i gang med at implementere.

Terrorisme er således ved at udvikle sig til det fjerde samarbejdsområde – og det kan vi jo alle være interesserede i – og det er blevet meget stærkt bekræftet på udenrigsministermødet i november 2006, som jeg er sikker på at hr. Morten Messerschmidt også har læst om i papiret fra det udenrigsministermøde i Finland.

Med hensyn til menneskerettigheder, demokrati, ligestilling og styrkelse af civilsamfundene er der i årenes løb blevet holdt en række møder på såvel embedsmandsniveau som på politisk niveau. I 2006 gennemførtes anden session af EMPA, som står for Euro-Mediterranean Parliamentary Assembly, altså en parlamentarisk forsamling, hvor Folketinget jo også deltager. Der har været en række møder for civilsamfundene og en konference om styrkelse af kvinders stilling i samfundet. Derudover har der været en række andre møder bl.a. om uddannelse og forskning. På migrationsområdet har der været holdt ekspertmøder, og der planlægges et ministermøde i 2007.

Euro-Middelhavs-partnerskabet er således værdifuldt for EU, det er værdifuldt for partnerlandene, for Nordafrika og for Danmark. Regeringen vil arbejde aktivt for at videreudbygge dette partnerskab.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til udenrigsministeren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Morten Messerschmidt.

Det er først nu, forhandlingen indledes, og derfor kan man først efterfølgende få korte bemærkninger.

Forhandling

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg skal takke udenrigsministeren for hans redegørelse, men jeg synes, der er uklarheder, og at der er ting, som ikke bliver sagt, ting, som er åbenlyse, når man læser konklusionerne fra de topmøder og de konferencer, som har været holdt.

Det er jo helt sikkert, at føderalisterne i Europa i øjeblikket føler sig trængt, de føler sig ramt af realismen, netop det, at europæerne ikke ønsker en superstat i Europa, ikke ønsker det Europas forenede stater, som eliten i Bruxelles så inkarneret søger at skabe. Senest har vi selvfølgelig set det eksemplificeret ved forfatningens